

ALBÍNA MRÁZOVÁ

EVROPSKÉ JEDNOHUBKY

Evropské jednohubky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihynastole.cz
www.albatrosmedia.cz

Albína Mrázová

Evropské jednohubky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

*Všem, kteří mi ukazují svět jinak, než ho znám,
a rozšiřují mi obzory.
A hlavně těm,
kteří si u toho nezapomenou dělat srandu.*

© Albína Mrázová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7448-495-7

ISBN e-knihy 978-80-7448-500-8 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

EVROPSKÉ JEDNOHUBKY

Albína Mrázová

Obsah

6	HURÁ DO EVROPY!	
9	NĚMECKO	
	Rychlochůzí Berlínem	9
	Nejšedivější Hamburk	15
22	FRANCIE	
	Albi v Albi	22
	Paříží snadno a krátce	26
38	SRBSKO	
	Na Bělehrad!	38
46	BOSNA A HERCEGOVINA	
	Válečné Sarajevo	46
	Hošani z Mostaru	51
	Setkání s dravou zvěří	56
67	ESTONSKO	
	Vánoční Tallin	67
	Estonský Jožin	72
	Sovětské lázně	78
87	ŘECKO	
	Krásné špinavé Athény	87
	V řeckých rukou	92
	Krétské noci a krušná rána	97

108	ITÁLIE	
	Fronta na mosty v Benátkách	108
	Umělecká Florencie	113
	Umění držet věž v Pise	119
	Jíst s Italy	124
135	IRSKO	
	Svatý Patrik v Dublinu	135
	Nejlepší koně Irska	142
150	ANGLIE	
	Ohňostroje zadarmo	150
159	SKOTSKO	
	Vylézt na Ben Nevis	159
	Za všemi vodopády	166
	Ochutnávat špatnou whisky	169
	Není Loch jako Ness	176
	Na Bebbanburg!	180
189	ŠPANĚLSKO	
	Viva la Valencia!	189
	Španělská lekce pantomimy	192
	Najíst se v Baskicku	197
207	AZORY	
	Řízení na ostrovech	207
	Oranžové lázně a zelené zahrady	213
	Chléb a víno	217
	Pantomima s taxikáři	225
	Na velryby!	230

HURÁ DO EVROPY!

Milí čtenáři,
ve svých předešlých knihách jsem psala především o sever-
ských zemích – o Dánsku, kde bydlím, a dalších severních per-
lách, které jsem procestovala. Tentokrát se ale budu věnovat
Evropě mimo Skandinávii.

Moje cesty po Evropě většinou nebyly úplně plánované.
Mému cestovatelskému seznamu snů vládnu mnohem „di-
vočejší“ destinace... Na druhou stranu – během covidových
opatření se mimo Evropu jezdit moc nedalo a moje práce
na univerzitě si žádala kontakt s jinými evropskými partnery.
A tak se to stalo. Navštívila jsem místa, která jsem si původně
plánovala až na důchod, až nebudu mít sílu sedět mnoho ho-
din v letadle.

Evropa je skvělé místo. Člověk zde najde památky, divokou přírodu, zároveň je ale dost velká a různorodá, aby se tu daly objevit i místní bizáry – věci, které bychom v Česku (ani v Dánsku) nečekali nebo brali úplně jinak.

V době, kdy kniha vychází, budu žít v Dánsku už devátý rok. Proto si, milí čtenáři, můžete všimnout, že v knize často jako o svém odrazovém můstku mluvím nejen o Česku, kde jsem vyrostla, ale i o Dánsku, v němž jsem strávila poměrně podstatnou část života.

Na závěr se hodí říct, že tato knížka není klasickým cestopisem. Mám za to, že je psát ani neumím. Ale umím popsat, co jsem zažila a proč mi to přijde zvláštní, srandovní, zajímavé či chytré... Nejde mi o objektivní popisy a hodnocení, jsou to jen moje osobní cesty. A já cestuji kvůli zážitkům. Myslím, že informace o historii nebo o tom, které restaurace jsou lepší než jiné či jak je co drahé, se dnes dají snadno najít na internetu. Místa si ale musí každý prožít na vlastní kůži. O to se snažím a kousky toho bych ráda předala dál. Věřím, že některé z mých zážitků pro vás mohou být inspirací, kuriozitou nebo varováním. A rozhodně doufám, že si tuto knihu užijete.

Albi Mrázová
10. května 2025

NĚMECKO

Rychlochůzí Berlínem

V roce 2015 jsem odjela na Island s tím, že tam budu pracovat. Během téměř půlročního pobytu jsem tento severský ostrov projela skrz naskrz, navštívila jsem nejružnější města, vodopády, hory a mimo jiné mě tam taky postihla cestovatelská horečka, kterou trpím dodnes. Tenkrát jsem si slíbila, že se někam podívám alespoň každý třetí měsíc, abych stihla vidět všechno, co potřebuji. A potřebuji toho vidět hodně.

Krátce po návratu ze země ohně a ledu jsem odletěla do Londýna strávit silvestra. Pak ale nastala zásadní otázka, co dělat o tři měsíce později. Blížily se Velikonoce a mě svědilo vědomí, že se mi zase někam chce. A do toho se na mě můj batoh smutně koukal. Neplánovala jsem velký výlet. Něco malého, ne daleko, ne ale tady v Česku. Můj zrak logicky padl na Berlín, který daleko není. Nedá se ale charakterizovat jako něco úplně malého.

Z Prahy je Berlín prakticky kousek. Čtyři hodiny autobusem. Měla jsem z toho radost. Ještě větší, když kamarád Petr souhlasil, že pojede se mnou. Bylo to rozhodnutí, ze kterého jsme se později neradovali ani jeden.

Rezervace autobusu totiž nevyšla úplně nejlépe.

„Vypadá to, že na nás zbyly už jen lístky v takovém čase, že tam buďto přespíme, nebo tam strávíme jen čtyři hodiny,“ psala jsem Petrovi.

Oba jsme už měli plány na následující den, takže přespání v Berlíně nepřipadalo v úvahu.

„Čtyři hodiny nejsou tak špatný, myslím, že i vím, kde tam ty autobusy zastavují, tak to by mělo být v centru, to se mrknem aspoň na to hlavní,“ uklidňoval mě Petr.

S klidným vědomím, že si Berlín užiju aspoň na čtyři hodiny, jsem tedy jízdenky zarezervovala.

Autobus vyjížděl kolem půl sedmé ráno, abychom se do Berlína dostali kolem půl jedenácté. Paráda. Nařídila jsem si tedy budík na půl šestou, abych se stihla zabalit, nasnídat a vydat na cestu. Následující ráno jsem si všimla jedné nemilé věci. Jeli jsme totiž v neděli, kdy se měnil čas. Telefon mě nezklamal a čas si přeřídil sám. Zklamala jsem se sama, když jsem budík podrážděně vypnula s tím, že přece není možné, aby už bylo půl šesté. Jenže telefon měl pravdu.

„Věděl jsi, že bude dneska letní změna času?“ ptala jsem se Petra, když jsme se konečně setkali na Florenci. „Přišel jsem na to až včera večer a myslel jsem si, že tě přetrhnu,“ odpověděl se značně nevrlym a nevyspalým výrazem.

Čtyřhodinová cesta do Berlína utíkala rychle. S Petrem jsme ji vyplňovali diskuzí o knihách a filmech a nakonec jsme prostě usnuli, jen už si nepamatuji, která kniha nebo film nás natolik unavily.

Probudili jsme se a bylo jasné, že se blížíme k velkoměstu. Respektive jsme byli už někde v Berlíně a měli za to, že

autobus se teď musí dostat do centra. K našemu překvapení nás řidič vyhodil jen o 10 minut později.

„Dobrá, tak tohle není to místo, kam jsem si myslel, že dojedeme,“ okomentoval naši lokaci sklesle Petr. Co hůř, bylo to v době, kdy Evropská unie ještě nezařídila roaming pro každého, takže jsme se ani na mobilu nemohli podívat, kde jsme.

„Je tady benzínka, tak si koupíme mapu, ne?“ navrhla jsem. Mapa Berlína – ta nejlevnější – nás vyšla na 10 eur a náš sen o tuze nízkorozpočtovém výletě, kde utratíme 10 eur za oběd a pojedeme domů, se pomalu rozplýval.

Rozprostření nově pořízené mapy nám ale nepomohlo s naší aktuální polohou. Nikde kolem nebyla žádná ulice, která by byla zároveň i na mapě. Neměli jsme se čeho chytit. Takže jsme se logicky chytili kolemjdoucích Němců, kteří mluvili trochu anglicky.

„A kam chcete dojít?“ zeptal se nás pán, který na mapu trochu šilhal.

„K Brandenburské bráně,“ ukázala jsem mu místo v centru. Tuto část mapy už jsem měla naučenou.

„Jo, aha...“ zakoukal se na mapu sympatický Němec. „No tahle velká ulice je tahle silná čára na mapě,“ orientoval se pomalu a ukazoval nám ulici.

„Aha, a kde jsme na té čáře my?“ zeptala jsem se.

„No kdyby ta mapa pokračovala dál, tak budete někde tady,“ řekl a ukázal bod asi 15 centimetrů vzdálený od okraje mapy.

„Hmm...“

„Ale můžete jet metrem,“ poradil nám a mapu mi vrátil.

S Petrem jsme na sebe chvíli koukali. „A kdybychom šli pěšky?“ zeptala jsem se ještě pána, než mi stačil utéct.

„Tak se tam dostanete tak za hodinu,“ pokrčil rameny a šel dál, vědom si toho, že nám nejspíš není pomoci.

V berlínském metru jsme se nevyznali ani já, ani můj spolucestující a naše mapa vypadala, že o podzemní trase nemá ani ponětí. Takže jsme prostě šli. Šli jsme, co nejrychleji to šlo, aniž bychom u toho běželi.

„Ale já jsem si opravdu myslel, že budeme v centru,“ říkal mi omluvným tónem Petr. Bylo mi to jedno, koneckonců jsem to byla já, kdo rezervoval lístky na čtyři hodiny v německém velkoměstě.

Procházeli jsme se tedy čtvrtěmi, které na turistických mapách nikdo nenajde a v rezervačních systémech je místní turista hodnotí jako „příliš daleko od centra, tenhle hotel neberte“. Některé z bloků, skrz něž jsme prošli, byly nápadně podobné českým stavbám ze 70. let.

Další dojem na nás udělaly především obsahy místních budov.

„Podívej se, tady je další kadeřnictví,“ říkal mi Petr, který vypadal, že je snad počítá. A taky že jo.

„Vidiš to? Další! Tohle už je desátý kadeřnictví, který jsme za poslední dva kilometry potkali. Tady musejí mít lidi buď extrémně dobrý vlasy, nebo jsou hrozně nakrátko po tom, co projdou touhle čtvrtí. Nebo se sem jezdí česat celý Berlín!“ navrhoval Petr.

Zatímco můj kamarád počítal kadeřnictví, já se podobně rozptylovala místními květinářstvími. Bylo jich také hodně. Možná ne tolik jako kadeřnictví, ale stále dost.

„Tady ty lidi prostě utrácení za kytky a vlasy,“ smáli jsme se s Petrem. Místy to bylo i poznat! Procházela kolem nás banda mladých hipsterů, kteří měli divoké účesy v ještě divočejších barvách. S Petrem jsme na sebe významně pokývali. Navíc přibývající hipsteři signalizovali, že se blížíme k centru, kde nejspíš budou mít nějaké hnízdo.

Po hodině jsme došli k Braniborské bráně. Cestou jsme si nadávali, co to bylo za nápad, jezdit sem na čtyři hodiny, když tu lidé obvykle tráví víkend.

„Ale tak si uděláme fotky, že jsme tu byli, a na délku pobytu se nikdo ptát nebude,“ prohodila jsem.

„Zdokumentovat to musíme, jinak by nám nikdo nevěřil, že jsme podnikli takovou blbinu,“ sykl na mě cynicky Petr.

Po cestě mi ale ukázal místo, kde si myslel, že náš autobus zaparkuje. Pravda, nějaké autobusy tam skutečně stály, většinou se ale jednalo o turistické vozy, které to na sobě pro jistotu měly nalepené, aby si je nikdo nespletl s obvyčejnou dopravou...

„No jo no. Tak příště,“ navrhla jsem a pokrčila rameny.

„Příště to dáme na osm hodin, ať se tu pořádně projdem,“ smál se Petr.

U našeho cíle cesty jsme strávili asi hodinu. Prohlédli jsme si bránu a to, co si troufám říct, že byl německý parlament nebo sídlo kancléře. Šli jsme rychlochůzí, abychom toho viděli co nejvíc a stihli i něco jiného než kadeřnictví a květinářství. Významnou budovu jsme odhadli podle toho, že poblíž byl obří park a všude kolem mnoho důležitých vlajek. Pak evidentně nešlo o žádnou normální lehce honosnější vilu.

„Tak co ještě stihnem?“ zeptala jsem se Petra napůl žertem a napůl zkoumavě. Berlín mě zatím docela bavil.

„Při troše dobrý vůle stihneme dojít zpátky na autobus,“ řekl Petr a neznělo to jako vtip. Já jsem si přitom říkala, že pět minut na kafe bychom určitě měli. Ale poslechla jsem.

Cestou zpátky se nám otevíraly výhledy do dalších ulic a v nich na další kadeřnictví a květinářství... Už jsme si jich ale moc nevšíмали. Petr nepřestával koukat na hodinky a čas našeho odjezdu se skutečně blížil.

„Jestli potřebuješ na záchod, doporučuju ti běh,“ nabádal mě sarkastickým tónem.

Aby toho nebylo málo, rozbila se mi bota. Ne tak, aby mě to zpomalovalo, ale tak, aby to mě i Petra dostatečně otravovalo. Bota totiž vydávala cvakavé zvuky, takže pokaždé, když jsem našlápla, ozvalo se malé cvaknutí.

„Já tě snad ponesu na zádech,“ kroutil hlavou Petr po dobré půlhodině cvakání, což značilo, že jsme měli ještě další půlhodinu před sebou.

Posledních několik set metrů jsme už opravdu klusali, protože náš autobus už skoro startoval a drali se do něj poslední lidé.

„Tak jsi byla v Berlíně. Seš se sebou spokojená?“ zeptal se mě Petr, když jsme jen taktak dosedli na naše místa.

„Bylo to zajímavý. Něco málo jsem viděla,“ přikývla jsem.

„Vidělas dvě věci. Zatímco normální lidi si tu projdou nejmíň dvě celý muzea, a to dokonce i zevnitř,“ šťouchnul do mě Petr. „Mohli jsme zůstat v Drážďanech. Nachodili bychom se méně a nejspíš bychom stihli i celé centrum,“ kýval nevěřicně hlavou.

„Příště?“

„Nevyhrožuj!“ zasmál se.

Jedna věc se nám ale podařila. Za celý den jsme utratili peníze pouze za mapu, která nám ve finále ani moc nepomohla. Na nic jiného nebyl čas, a tak byl výlet skutečně nízkonákladový.

Nejšedivější Hamburk

Ve své sociální bublině jsem postřehla, že lidé jezdí do Hamburku ve dvou obdobích – v prosinci na vánoční trhy nebo v létě, kdy je město teplé a člověk se může kochat u břehu Labe.

My s přítelem jsme měli bohužel jiný plán. Byl to náš první společný víkend v cizině. Jiní lidé jezdí při takových příležitostech do Paříže nebo do Londýna, my se rozhodli jet do Hamburku, protože jsme to z Dánska měli jen tři hodiny a bylo to zkrátka pohodlnější. A aby toho nebylo málo, rozhodli jsme se, že město navštívíme v únoru.

Což byl poměrně nešťastný čas. Do čehokoliv, co by se podobalo létu nebo alespoň jaru, bylo stále daleko a zimní radovánky byly také tytam. V Německu na nás čekal šedivý, zamračený Hamburk a my se ho prostě rozhodli prozkoumat, jak nejlépe to jen šlo. Zkrátka a dobře, chtěli jsme vidět všechno.

První den jsme prošli kolem místní filharmonie, která se líbila obzvlášť Martinovi. Jako Dán má k moderním budovám blízko. V Dánsku jich je požehnaně, architektura je vývozní zboží tohoto malého severského království... „Vidíš, tohle vypadá hezky. To historické centrum je pěkný, ale jinak je to takový různorodý. Nevím, proč nemůžou mít všechny budovy takovýhle!“ jásal během chůze kolem lesklého čtvercového sídla filharmonie.

„Nevím, ale něco mi říká, že by to obnášelo poněkud problematické spolubydlení, kdyby se obyvatelé Hamburku měli přestěhovat do podobných koncertních hal, které jsou spíš na vystupování,“ přemýšlela jsem nahlas. „Navíc by jim domů pořád někdo lezl na koncert,“ dodala jsem zamyšleně. Ani jsem se nedostala k tomu, kolik takových budov by bylo asi potřeba, aby se do nich vtěsnil celý Hamburk, když mě zastavil Martinův výraz, jasně naznačující, že to rozhodně nemyslel doslova.

Z venkovních atrakcí jsme kromě místní nejvýznamnější památky viděli i zoologickou zahradu. To je naše tradice – zoo hledáme s Martinem v každém městě, protože jsme sice dospělí, ale zvířátky neopovrhujeme.

Jenže podobně jako se nám nedařilo najít jaguáry v místní zoo, se nám v centru nedařilo trefit počasí tak, abychom nezmokli. V zoo jsme se schovávali v pavilonech spolu s kočkovitými šelmami a ještěrkami, ale v centru tohle pohodlí mohla poskytnout jen místní muzea či jiné atrakce skryté v interiérech.

Dál jsme měli v plánu dvě věci: projížďku po Labi a muzeum námořnictví.

Námořnictví tu měli skutečně na úrovni. Člověk se dozvěděl, jak naše předky vůbec napadlo plout na vodě a jak to začali praktikovat. Muzeum mělo dohromady pět pater, takže jsme se postupně dostali od fáze „proč plout?“, kterou jsem řešila já i homo sapiens sapiens ze srdce Afriky, až k mnohem zdatnějším pokusům, kterým už se s jistotou dalo říkat lodě.

Jako člověka z vnitrozemí mě námořnictví moc nebralo, většina mých dobrodružství na vodě měla podobu nafukovací

matrace nebo šlapadla na Vltavě. Ale Martin měl coby Dán radost. Vikingové patřili k nejzdatnějším námořníkům světa a dosáhli v tomto oboru mnoha prvenství. Jako správný vlastenec tedy chodil Martin po půlce patra muzea, která patřila vikingům, a ukazoval a chlubil se: „Vidíš, tohle všechno jsme vyrobili!“

Po chvíli dokonce vykřikl: „Tuhle loď si pamatuju ze školy!“

„Vy jste měli tuhle loď ve škole?“ užasla jsem. U potomků vikingů je asi možné ledacos...

„Jen obrázek... jako tady!“ kroutil hlavou nad mou nechápavostí. A pak se věnoval příběhu piráta, kterého měla setnout dánská královna, a jako správný potomek Dánů šel vyzkoušet na тренаžéru řídit místní námořní loď.

Mě zaujalo něco úplně jiného. A totiž fakt, že patro druhé světové války bylo oddělené s varováním, že jde o citlivý obsah. Němci zkrátka umějí přiznat, že se za svou minulost stydí. Nicméně byla to přesně tato část muzea, kde jsem byla schopna některé lodě poznat. Když se totiž jako dítě koukáte na televizi u babičky, dříve či později vás dokument o druhé světové válce nemine. Zejména během nedělních dopolední.

S námořním dnem jsme ale pokračovali. Hamburk má totiž obrovský přístav. Na rozdíl od Středozemního moře se v něm najdou především nákladní lodě. Mají ovšem velikost nadprůměrně velkého grónského města nebo dvou faerských vesnic.

Kolem těchto gigantů se každý den prohánějí turistické lodě s poněkud nevšedním cílem – přiblížit místním zvědavcům co nejvíc tyto stroje. Ráda bych řekla, že se jednalo

o zajímavý výklad, ze kterého jsme si vzali mnohá ponaučení ohledně námořnictví, ekologie a čekací lhůty na balíky, které jsou v těchto lodích převáženy, nebo o systému, s nímž všichni ten náklad ládují na palubu. Pravdou ale je, že jsme naši vzdělávací plavbu absolvovali v němčině, což poněkud znemožnilo přebírání informací. Svou kdysi docela plynulou němčinu jsem v té době už sedm let nepoužívala. Mé porozumění bylo tedy spíše pasivní. Navíc musím přiznat, že moje znalost námořních termínů v němčině nikdy nebyla taková, abych průvodce pochopila. Martin to měl podobně, a tak jsme naši prohlídku převrátili na takovou menší hru – kolik poznáme slovíček, kterým rozumíme.

„Ne, der, die, das se nepočítá,“ vysvětlovala jsem Martino-
vi, což vzbudilo zvláštní výrazy německých turistů, kteří byli
poblíž a slyšeli, o čem se bavíme.

„Ale jsou to slova, kterým já rozumím!“ bránil se Martin.

„Až je rozeznáš i v patřičných pádech během skloňování,
tak se můžeme bavit,“ snažila jsem se ukončit debatu a vzpo-
menout si, jak se skloňuje der.

Přednášku, nejspíš obsahující informace o tom, jak se ty-
hle lodě vyrábějí, kolik lidí se v nich pohybuje a jak se naklá-
dají, jsme si tudíž moc nevychutnali, ale užili jsme si sucho
a deštivý výhled na Hamburk, který bychom z pevniny jen tak
neviděli. Díky své chabé němčině můžu naše poznatky o ná-
kladních lodích shrnout slovy: Vyrábění lodi – dlouhý. Lodě –
velké jako několik stadiónů. Mnoho lidí na nich pracuje.
Nebo... mnoho lidí je vyrábí. (Což platí asi obojí.)

Výlet jsme se rozhodli zakončit jako námořníci. Nave-
čer jsme vyrazili do té nejbarevnější party ulice, která celý

Hamburk proslavila. Jedná se o ulici Reeperbahn ve čtvrti Sankt Pauli, kam námořníci vyrážejí hned po vylovení užít si večer s místními slečnami, které nabízejí víc než pivo.

Red Light District, jak se tomuto místu také říká, je odděleno od zbytku města. Zatímco budovy v centru mají romantické nasvícení, aby vynikla architektura, tady vládnou neony nabízející různé služby.

„Ahoj, přišel sis užít? Můžu ti někoho najít!“ oslovil Martina s nabídkou jeden z místních „manažerů“.

„Ne, díky, jsem tu s přítelkyní,“ odpověděl mu Martin a já jsem si říkala, že jde o nejslušnější zamítnutí pasáka, které jsem kdy viděla. Pro jistotu jsem na něj zamávala, abychom si rozuměli. To pána ale neodradilo. Prohlédl si mě a pravil:

„A chcete abych našel něco pro vás oba? Můžu sehnat někoho, kdo vás pobaví najednou nebo i samostatně, jestli chcete...“ Podivný pán v džínové bundě a košili – obojí příliš letní na Hamburk v únoru – nepřestával s nabídkami a tvářil se, že nás určitě nebude diskriminovat, ať si řekneme o cokoliv.

„Ne, dík, my si vystačíme, ale jste hodnej!“ zamávala jsem na něj, zatímco mě Martin táhl pryč.

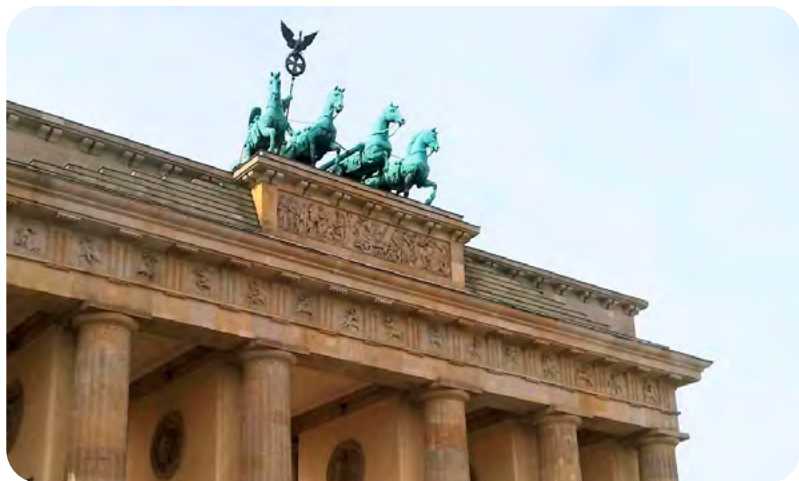
„Nevíte, o co přicházíte!“ volal na nás, když už jsme se ztráceli v záři neonových světel, která označovala jeden vykřičený dům vedle druhého.

„O chlamydie. Přišli jsme nejspíš o chlamydie,“ komentoval to Martin a následně se pustil do přednášky o tom, jak by se tohle v Dánsku nikdy nestalo. Je to jedna z mých oblíbených přednášek, které Martin různě pořádá. Většinou jsou namířené proti nějakému nešvaru, který se mému příteli

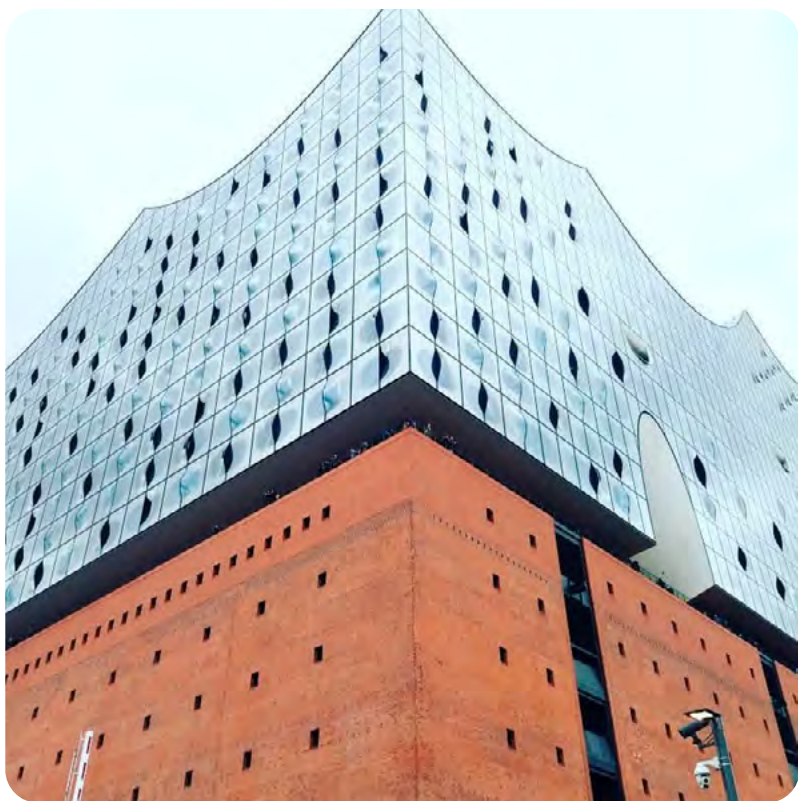
zrovna nelíbí – někdy se jedná o ulici s prostitutkami, jindy zase o sbírání hub v lese.

Pravdou je, že v Dánsku sice nemají ulici plnou prostitutek, ale zato mají hipíky, co okupují část Kodaně. Tak či tak, Hamburk to bral s lehkostí. Procházeli jsme ulicí, kde si člověk mohl prohlédnout i drag show, která nebyla nijak sexuální, taky tu byl McDonald vedle strip clubu. Je libo big mac a lap dance?

Hamburk byl zkrátka stvořen pro námořníky. Možná to nebylo nejlepší místo, kam vyrazit na první společný prodloužený víkend, ale zase nám poskytl opravdu různorodé zkušenosti. Zhlédli jsme jak výstavu lodí z druhé světové války, tak i strip cluby a jejich okolí – což se v Paříži sotva stane.

Doběhnout k Braniborské bráně, rychle ji vyfotit a pak zase zpátky. Zbytek jindy.

Hamburk jsme pojali námořnický. Do filharmonie jsme se nedostali, ale to námořníci taky ne.

FRANCIE

Albi v Albi

Francie nikdy nebyla místem, které by mě bytostně přitahovalo. Mám ráda staré francouzské filmy s Belmondem nebo Pierrem Richardem, ale na ty se můžu podívat i doma.

Přesto existuje jedno místo, které mě ve Francii vždy zajímalo. Zatímco ostatní kamarádi jeli do Paříže, na Riviéru nebo si udělat fotku uprostřed levandulového pole, já zírala na jediný bod v mapě. Na město Albi. Vyhlédla jsem si ho někdy v sedmé třídě, když jsme na základce probírali Evropu a já listovala dědovým starým atlasem, v němž se ještě roztahoval Sovětský svaz, nacházela se Jugoslávie, Československo a v Africe Zaire a Rhodesie. To všechno bylo zajímavé a z dnešního pohledu ještě zajímavější, ale mně tenkrát utkvěl prst na jedné souřadnici. Albi, malé město na jihu Francie. Kromě toho, kde na mapě je, jsem o něm nevěděla absolutně nic.

O několik let později se ze mě stala studentka na vyšší odborné škole. Být studující přináší mnoho výhod. Erasmus totiž není jediná studentská organizace, která zaručuje jakousi